

John's Blog:

Vandaag ben ik voor de zoveelste keer van het kastje naar de muur gestuurd!

Het klopt gewoon allemaal niet...

Onze lieve kleine John...je bent zo'n heerlijk ventje, amper 9 weken oud. Maar wat zit het je allemaal tegen.

Eigenlijk begon het allemaal al met je geboorte... 5 dagen lang hebben ze geprobeerd om je ter wereld te krijgen, maar alle medische noodgrepen sloeg je in de wind...je was er gewoon nog niet klaar voor. Toen werd er al niet geluisterd...

Maar vandaag slaat echt alles. Ik wil alleen maar dat er goed naar je gekeken wordt, mijn instinct zegt dat er iets is, ik kan alleen mijn vinger er niet op leggen wat het is.

Alsof alles wat er nu al naar boven is gekomen niet genoeg is! Koemelk-allergie, verborgen reflux en nu ook nog astmatische bronchitis...lief klein mensje ik wil je zo graag helpen maar ik kan het niet alleen! Ik word alleen maar verder op een dwaalspoor gezet...dat wil ik niet meer. Hierdoor is de borstvoeding al zo ver terug gelopen dat ik niet meer zelf kan voeden...we zitten in een spiraal. Een negatieve wel te verstaan! Door je voedsel allergie of intolerantie krijg je problemen met je darmen en maagje met als gevolg een ontroostbaar kindje, dag en nacht. Door het huilen krijg je het steeds benauwder met als gevolg dat je voor de bronchitis zware medicatie moet hebben. Deze hebben alleen niet de goede uitwerking op jou...Door de antibiotica krijgen je darmen het nog zwaarder te verduren...zodat het cirkeltje weer rond is...hoe komen we hier uit???

Vandaag ben ik weer niet serieus genomen en gewoon naar huis gestuurd...met een non-stop huilend mensje bij me, helemaal verstijfd van de darmkrampjes en reutelend als een koffiepote, zwaar overprikkeld en als een hoopje ellende opgerold in de draagzak. Dit is de laatste weken je vaste verblijfplaats geworden...al hobbelen en wiegend loods ik je zo de dagen door en niet te vergeten ook de nachten...al hortend en stotend van de ene voeding in de andere. Oh ik wou dat je nog veilig en vertrouwd in mijn buik zat...daar had je het een stuk minder moeilijk!

Ik weet nu echt niet meer wat ik moet doen..ik krijg te horen dat krampjes er bij horen de eerste ¾ maanden! Maar dit zijn geen gewone krampjes...dit is niet te doen!

De volgende stap die we kunnen nemen is weer eentje verder weg van het doel wat ik voor ogen heb..het volledig onderdrukken van allergische reacties met zware medicatie. Eerst moet jij daarvoor alle provocatietesten ondergaan, 6 weken lang wordt je dan bloedgesteld aan alle stoffen waar je op kunt reageren...als dan daarmee de oplossing gevonden wordt willen we dit nog misschien wel overwegen...maar met de uitslag hiervan kan dan pas gestart worden met medicatie om dus de allergieën te onderdrukken.

Nog geen stap verder dus! Maar wel weer een nieuw medicijn om toe te voegen aan het nu al zo lange lijstje met medicatie voor jou!

Er moet toch nog iets anders zijn!!!

Ik ga er vanavond nog eens goed over denken...van de kant van de artsen hoef ik het niet te zoeken, die hebben vandaag niet eens de moeite genomen om naar je te luisteren.

Ik ben geen overbezorgde moeder die voor ieder wissewasje bij de dokter staat.

Maar nu is de grens bereikt, er moet nu iets gaan gebeuren!

Vervolg John's Blog:

Soms vraag je je wel eens af waarom je bepaalde dingen niet eerder hebt gedaan...

Nou dat had ik vandaag!

Lieve kleine John...wat lig je tevreden te slapen, ik kan het nog niet geloven!

We zijn nog geen uurtje thuis, maar het is nu al een wereld van verschil.

Vandaag zijn we samen bij Peter Overmeijer geweest, en eindelijk is er echt naar je "geluisterd".

In alle rust heeft hij je behandeld...je lag zelfs prinsheerlijk te slapen met af en toe een glimlach op je mooie snoetje!

Wat ben je sterk en dapper John! Zo klein maar al zo veel moeten doorstaan. Mijn motto is: Doe alles uit liefde! En voor mijn gevoel is dat ook deze keer van toepassing.

Peter heeft je helemaal doorgelicht en alles hersteld wat er uit balans was..het grootste dilemma was je broer. Jou broer die helaas niet bij ons kan zijn op de manier dat jij wel bij ons bent. Lieve broer, je bent voor altijd in ons hart en nooit uit onze gedachten...

Maar respecteer dat wat van een ander is! In dat kleine lichaampje is geen plek voor 2!

Dat je daar nu zo tevreden ligt te slapen, ik kan alleen maar stilletjes naar je zitten kijken, genietend van de andere uitdrukking op je gezichtje. Alles valt op zijn plekje. Je boosheid is verdwenen...je bent nu "alleen nog maar" het lieve vrolijke en rustige kereltje dat niet altijd de kans kreeg om zijn gezicht te laten zien. Hoe letterlijk!!

Lieve John, we gaan nu alleen nog maar vooruit...

Vervolg John's Blog:

De dag dat wij samen bij Peter Overmeijer zijn geweest voelt als de dag van jou geboorte...of de wedergeboorte, 't is maar net hoe je het wilt zien.

Wat ben je gegroeid sinds die tijd, letterlijk en figuurlijk! En wat gaat het al goed met je...je slaapt in je eigen bedje, slaapt zelfs de nachten helemaal door!

Je bent van die ellendige soyavoeding af en zelfs je buikje is er blij mee! Geen medicatie meer voor je bronchitis en je pruttelt zelfs bijna niet meer.

Je bent een tevreden, lief en vrolijk mannetje!

Ik ben zo blij dat Peter het vermogen heeft om te "luisteren"!!!

Weet je... dat je van sommige dingen niet weet hoe het helemaal werkt...wil nog niet zeggen dat je er geen gebruik van moet maken!

Jammer dat er op dat soort onderwerpen nog zo'n taboe ligt...ik weet toch ook niet helemaal hoe mijn computer in elkaar zit en functioneert...maar ik gebruik hem wel iedere dag!

Lieve Peter,

Hier een stukje uit mijn Blog dat ik bijhoud voor John.

Ik hoop dat je hiermee een verandering in gang kan gaan zetten voor een heleboel kindjes, groot en klein!

Heel veel liefs van M.